

JOODSE GEBEDEN OP DE VASTENDAGEN

WEGENS DE BELEGERING VAN JERUZALEM;
DE IN VERWOESTING VAN DE TEMPEL DOOR
NEBUKADNEZAR IN 587
EN DE
VASTENDAG VAN ESTHER

*De 10e dag van de 10e maand, Tebeth, is een vastendag
ter herinnering aan het begin van de belegering van Jeruzalem
door Nebukadnézar.*

Smeekebed voor de 10e dag van de maand Tebeth (dec./jan.)

SELICHOTH VOOR DE TIENDE DAG VAN TEBETH.

Onze God, God van onze vaders!

Ik wil spreken en mij lucht geven, want mijn hart is beklemd, door bitter lijden en zware druk. Onder alle volken en natiën ben ik alleen ongelukkig, ga dag aan dag achteruit en nimmer vooruit. Gij hebt dat oordeel over mij geveld door alle geslachten heen, zonder U over mij te ontfermen en mij tot vrijheid te leiden. Met beide handen hebt Gij mij verstoten en niet zoals anders met de linkerhand afwijzende, doch met de rechterhand tot U brengend.

Ik werd in Babel verootmoedigd, vernederd in Medië, in het stof getreden te Jawan, (Griekenland) thans onder alle volken en natiën. Ben ik dan van ijzer? Bestaat mijn vlees uit metaal, opdat ik al dat lijden zou kunnen verdragen? (Job 6:12) Sedert meer dan duizend jaren ben ik verwoest en verstrooid, ontvolkt en verlaten; ingekerkerd, beploegd gelijk een akker, beschaamd als een dief, gaande met een omwonden hoofd als een rouwbedrijvende. Mijn tempels zijn ontheiligd; mijn heiligdommen ontwijd, mijn vuuroffers verworpen en vernietigd.

Weliswaar, hebben mijn aanstotelijke zonden, mijn zware ondeugden en de misdaden, die aan mijn verzenen kleven, dit alles veroorzaakt. Almachtige! U is het bekend, dat ik dubbel geteisterd ben geworden, voor elke maat tweevoudig. Mij duwt en drukt ieder voorbijganger, overal verderft men mij, tot dat al mijn krachten uitgeput zijn.

O, spoed U tot Uw zuchtende kinderen, die gehoond worden, en jammerende zeggen: "Ik kan het juk der gevangenschap niet langer dragen, die voetstappen aller volken en landbewoners." Zij spotten "Waar is uw Koning, de Beschermmer van uw macht?" Laat Hem zijn arm ontbloten en u beschutten, gij hebt het verlossingstijdstip berekend, dit is nu voorbij, elke hoop op hulp is voor u verdwenen." Beschaamd sla ik mijn gelaat ter aarde neder, als ik hun spot, hun lasteringen hoor. Rechtvaardig is Uw oordeel, billik Uw gericht. Ik erken de rechtvaardigheid van mijn straf. Sta op, o God! Verdedig mijn zaak, laat mijn recht aan het licht komen, zie mijn verwoesting, de verstoting van Uw tempel. Is het niet om mijnentwil, doe het dan om Uwentwil. Hef de eed aan de voorvaders gedaan en het verbond met hen gesloten, niet op, want Gij zijt toch een waarachtig God! Gedenk hun liefde, behoud hun nakomelingen, opdat deze niet onder de hand van hun pijnigers komen. Zij zijn toch Uw kinderen, Uw lievelingen, o, ontferm U toch over hun overblijfsel.

Wees onzer genadig, Eeuwige, wees ons genadig, want op U steunt onze ziel, onder de schaduw Uwer vleugelen willen wij bescherming zoeken, tot dat de nood voorbij is. Eeuwige! help Uw volk, Israëls overblijfsel. Hoeder Israëls! behoed Israëls overblijfsel. God, heidenen kwamen in Uw erfdeel, zij ontreinigden het verblijfsel Uwer heerlijkheid, veranderden Jeruzalem in een puinhoop. Zij gaven het aas Uwer dienaren tot spijs voor de vogelen des hemels, het vlees Uwer vromen aan het wild gedierte, zij goten het bloed als water rondom Jeruzalem, en niemand begroef hen. Zij zeiden: God ziet het niet, Jakobs Heere merkt het niet op. Eeuwige! zoudt Gij dit alles kunnen gedogen? Zoudt Gij zwijgen en ons zo diep laten vernederen? Want om U worden wij de ganse dag omgebracht, geacht als schapen ter slachtbank. Heere zwijg toch niet, houd U toch niet stil, God! laat het toch niet ongedaan.

Onze God, God van onze vaders!

De hoofdsteen (tempel) is in een puinhoop, in een akkerveld herschape; de aanhangers der wet zijn tot hoon der volkeren geworden. Mijn hart in de boezem lijdt, het verkrimpt van wee als, wij als vaderloos, als wezen staan. De tedere en edele, met rozen omvlochtene, (Israël) is thans treurig, in de handen van haar vijanden overgeleverd. Die getrouwe stad lijkt een weduwe, wier ontelbare kinderen wezen zijn geworden.

Die hovaardige en vertroetelde (Tyrus) heerst gelukkig; trekt haar lange voren sedert vele jaren en dagen. Het huis Jakobs is tot plundering, ten spot en hoon prijs gegeven en de prachtige stad tot wijngaarden ingericht. Verzadigd van de lijdenskelk, in de macht van gewelddadigen is zij, die weleer zo aangenaam was als een brandoffer en de geur van specerijoffers.

Verachtelijk had zij de leer van Mozes verworpen, vandaar dat zij nu rusteloos dag en nacht rondzwerft.

Ontzaggelijke, Allerhoogste God moge het Uw wil zijn, voor het gekrenkte Sion het jaar der vergelding te laten verschijnen. Laat onze dagen wederom aan die van de vorige tijd gelijken, o God der wereld! Laat het rode (de zonde) wit als wol, het gevlekte als sneeuw worden, sterk ons in Uwe Godsvrucht en in de uitoefening Uwer wet. Bedenk ons met Uw heil, ontfermingvolle Koning!

Hij toch zendt smart, doch doet ze weder ophouden, Hij slaat wonden, doch geneest met eigene handen. Hij verscheurt, doch heelt weer, tuchtigt doch schenkt verademing. Hij, die de verbrijzelden van harte geneest, zal al hun kommer doen verdwijnen. Help, Eeuwige! want de vrome is verdwenen, er zijn geen godvruchtigen onder de mensenkinderen meer.

Onze God, God onzer vaders!

Het volk, dat eens de lelie van Saron genoemd werd, is ten eersten en ten laatsten male verteerd en in verwarring gebracht, met opgesperde muil

verslonden, al ware het als een ondiep, zo mishandelden zij het, als Uw toorn uitgegoten was.

Het leeuwengebroid (Babel) liet het daar als een ledige pan (dat is, geheel geplunderd) slaan, en liet het al te zeer het bliksemende zwaard gevoelen.

Ach, waarom zendt Gij Uw bliksem niet op die leugenverbreiders, om Uw kudde (Israël) bij te staan, en haar wonden te genezen?

Vijanden sleepten onze machtigen als vege lammeren ter slachtbank, boezemden onze groten door leeuwengebrul, dat zij vreselijk aanhieven, schrik in; zij echter hieven hun blik naar de bergen (Gods berg, om redding) op. Nachtdieren (duisterlingen) zochten hen te verschrikken, verstrooiden hen van hoek tot hoek, van pad tot pad.

De leeuw (Babel) knarste de tanden, brulde en dreef de vorsten en groten naar Babel. Hij spreidde een net, spande zijn boog, om de onschuldigen te vangen, die in de duisternis hun baan aflegden.

De laaghartige wolf (Nebukadnézar) peinsde op strijd, kwam met zijn benden in ons land. Hier liet hij ons de lijdenskelk ledigen, want onze Schepper had onze ondergang besloten, Zijn volk de rovers prijs gegeven. Daarom zuchten wij met bekommerd gemoed. De ene heerser na de andere pijnigde ons, vervulde ons met gal en alsem, en verplaatste ons jammervol naar Babels stromen, waar wij verbannen, verstoten, een eerloze boeleerster geacht werden.

De tijger (Mediër) verscheurde al onze delen; kwelde en sleepte al onze groten en voornamen voort. Het woudzwijn (Edom) stond op, en verwoestte onze woningen, bracht al onze vrienden door belegering om, zijn murmelende mond lasterde, uittartend en schaamteloos was zijn voorhoofd.

Toen schreide jammerlijk, zij (Israël), die Gij weleer gelijk een adelaar zijn jongen gedragen hebt, Mijn Rots, waarom sluimert Gij? Allerheiligste! Gij, die de zonden vergeeft, moge hun smekende stem U aangenaam zijn. Hoor welgevallig het schreien Uws volks; verdoem niet die verlatene met haar kinderen; veracht niet het smeken der teruggeschovenen, die hun vlekken komen reinigen. Vergeef hen, verschoon hen, mijn God, vergeef de zonden van dit volk!

Toen mijn voorouders nog op de Naam Gods, Mijn Sterkte vertrouwden, waren zij groot, gelukkig en vruchtbaar. Sedert zij echter afvallig en halsstarrig tegen Hem handelden, vervielen zij en namen al meer in getalsterkte af tot op de tiende maand. Op de tienden van die maand rukte de koning van Babel tot voor de heilige stad. Nauwelijks was de grote veroveraar genaderd, of deze heerlijke, bloeiende plant werd vertrapt, vermorzeld en mijn blaas- en snarenspeel verwisselde in jammertonen. Zij, die weleer de eersteling der vruchten genoemd werd, heet thans de eerste der verwoesting. Dit veroorzaakte de misdaad, dat zij afgoden vereerd hadden. Weeën, als die van een barende vrouw, overvielen haar. Men verbrijzelde mijn beenderen, verwoestte olijfgaarden zoowel als de korenvelden en wijnbergen, toen Gij U ten hemel

hebt teruggetrokken. Zij, die weleer de kroon der schoonheid heette, is thans een weduwe geworden. (Klaagliederen van Jer. 1) De ontelbare menigte werd door het zwaard gedund, als een hut in een veld van pompoenen. Gevallen door haar zonde, vond zij geen verband, geen genezing (voor hare wonde). De Eeuwige God, mijn Macht, beschikte mij deze dag, bestemde mij deze vastendag door de profeten. O, mogen mijn treurdagen eindigen en Uw heerlijkheid weer verschijnen! Heb welgevallen in dit vasten en reken mij beloning daarvoor aan. Wend U tot mijn offer, verhef mijn heiligdom, zend mij Uw heil, Gij, Die mijn hoofd opheft! Verwissel in vreugde en genoegen de verootmoediging mijner ziel, de vastendag der vierde, vijfde, zevende en tiende maand.

*De 9e dag van de 4e maand, Tammuz, is een vastendag
ter herinnering aan het begin van de belegering van Jeruzalem
door Nebukadnézar.*

Smeekgebed voor de 9e dag van de maand Tammuz (ca. juli/aug.)

SELICHOTH VOOR DE VASTENDAG VAN TAMMUZ.

Onze God, God van onze vaders,
Wij komen tot U, God der geesten! beladen met zonden, met diepe zuchten over de vreselijke rampspoeden en met jammergeschrei.
Want helaas op de zeventiende Tammuz werden de wetstafelen verbroken! Verdreven zijn wij uit het door God verkoren huis, ons oordeel is besloten en voltrokken geworden, het licht heeft zich voor ons verduisterd.
Want de zeventiende Tammuz is de Wet verbrand geworden! Onze vijanden hebben de tempelhallen omvergeworpen, en Gods heerlijkheid ontvlood de ruimte van het heelal, wij werden in handen der goddelozen overgegeven, om ons te verderven.
Helaas, de zeventiende Tammuz werd een afgodsbeeld in de Tempel geplaatst. Van stad tot stad werden wij verwezen. Oud en jong zijn van ons weggesleurd, onze stad is verwoest en in de as gelegd.
Helaas, op de zeventiende Tammuz werden Jeruzalems muren bestormd! Als een zinneloze hield de verwoestende vijand in ons Heiligdom huis. Bruid en bruidegom werden van hun feestdos berooid, wij hebben U vertoornd, daarom zijn wij aan de verdelging ten prooi gegeven.
Helaas, op de zeventiende Tammuz hield het dagelijks offer op. Verdwenen is van ons alle lof en hulde. Wel heeft de vijand het zwaard ontbloot om ons te vernietigen. Ja, tedere knapen en zuigelingen zijn ter slachting bereid.
Helaas, sedert de zeventiende Tammuz zijn brand- en slachtoffers opgeheven geworden! Wij waren de Hemelbewoner weerspanning, deswege werden wij naar alle wereldstreken verstrooid. Onze danspartijen hebben zich in jammer en weklachten verwisseld.
Helaas, den zeventienden Tammuz werden al onze offeranden gestaakt. Door tweedracht zijn wij U afvallig geworden, daarom moet onze tong klaagliederen aanheffen, onze misdaden groeiden tot een ontelbare menigte, aan.
Helaas, de zeventiende Tammuz hebben onze zonden, ons ongeluk berokkend! Wij zijn verstrooid, vinden nergens een rustplaats, daarom is onze jammer groot. O Schepper, zie toch hoe ter neergedrukt onze ziel is!
Verwissel de zeventiende Tammuz in vreugde en genot. Wij waren halsstarrig, toen hoopten onze tegenspoeden zich, opeen, en wij werden aan plundering en verstrooiing prijs gegeven. Aanschouw dit o Heere en red ons uit de nood.
Verwissel de zeventiende Tammuz in vreugde en genot. Wendt U tot ons Bewoner van gindse hoogte! Verzamel onze verstrooiden van alle uiteinden der aarde. Zeg tot Sion: verhef u!

Verander de zeventiende Tammuz in een dag van heil en troost.

Bij U is vergiffenis, opdat Gij vereerd wordt. Neig, Eeuwige, Uw oor naar ons gebed, luister naar de stem van ons smeken, luister naar het geluid van ons schreien, onze Koning, onze God, want U aanbidden wij. Eeuwige, hoor des morgens onze stem. Des ochtends bereiden wij U onze gebeden voor en verwachten.

Verhoor, Eeuwige, ons gebed, neig Uw oor tot ons schreien, zwijg bij onze tranen niet. Verhoor, Eeuwige onze God, onze stem, en neem met ontferming en welgevallen onze beden aan. Verhoor, Eeuwige, de stem als wij U aanroepen, wees ons genadig en sta ons bij. God, verhoor ons gebed, luister naar de redenen onzes monds. Verhoor de stem van ons smeken als wij tot U schreien, en onze handen biddende opheffen naar Uw heiligverblijf.

Verhoor, Eeuwige, wees ons genadig, Eeuwige, sta ons ter hulpe bij. Red ons naar Uw gerechtigheid, bevrijd ons, neig Uw oor tot ons en help ons.

Onze God, God van onze vaders,

Lijden omgaf ons, het ene al sterker dan het andere. Verenigd troffen zij ons in deze maand. Zij genaakten ons tot aan de ziel, stegen ons tot boven het hoofd.

Ach, op de zeventiende van deze maand werden de wetstafelen verbrijzeld. Vijanden hebben ons verguisd en der verdelging prijs gegeven. Onze heerlijkheid is terneer gestort. Wij zijn gevallen, niemand richt ons op. Onze ziel wanhoopt aan vrede.

Ach, op de zeventiende van deze maand is het gestadige offer opgeheven geworden. Men heeft ons ver weggegooid, ons als een eenzaam veldteken laten staan. Men heeft ons uitgesloten, zonder ons weer binnen te laten, omdat wij des Hechals reinheid door een afgodsbeeld bezoedeld hadden.

Ach, de zeventiende van deze maand werd [in Manasse's tijd] een afgodsbeeld in het heiligdom geplaatst. Door onze zonden zijn wij ongelukkig geworden. Gods toorn ontlastte zich over ons. Hij ontstak een flikkerend vuur; flakkerend verwoest het, en zijn vlammen stichten verderf.

Ach, op de zeventiende van deze maand werd Jeruzalem bestormd. Van des hemels hoogte wierp Hij ons terneer, onze schoonheid en heerlijkheid werd vertrapt, mijn kroon, (de wet) mijn voortreffelijkheid, mijn hartelust, werd mij ontroofd.

Op de zeventiende van de maand verbrande Apostumus de Wet. Naar de waarschuwing van het waarachtig woord, trof mij het noodlot, en de stad werd veroverd, gelijk ons de profeet reeds voorlang verkondigd had, gebeurde het.

Een vastendag in de vierde maand (Tammuz) werd Juda's huis opgelegd. Mijn versterkte steden werden omver gehaald, liggen in puin. Mijn heerlijkheid is vervlogen. O doe ons gelijk eertijds, Uwe grote hulp weer gedijen. Moge de vastendag van de vierde maand voor Juda's huis in een vreugdedag verwisseld worden! De verduistering van hun glans verstoort hun elke vreugde. O laat hun

verduisterd licht spoedig weer opflikkeren, doe het stralen! Laat des profeten (Zacharia) vertroostend woord spoedig volvoerd worden: "De vastendag der vierde maand zal voor Juda's huis in wellust en vreugde veranderen." Zij, (de natie) die aan Uw Naam gehecht is, zich aan U vasthoudt, klaagt jammerlijk en wacht de vervulling van Uw heilzaam en waarachtig woord.

De vastendag van de vierde maand zal voor Juda's huis in genoegen, vreugde en troost herschapen worden. Ter vergiffenis van hun zonden, tot verzoening van hun overtredingen zijn zij voortvluchtig, beroofd, bedroefd en gekweld.

O, mogen zij weer voor eeuwig gelijk voormaals bemind worden, dat de vastendag van de vierde maand voor Juda's huis in genoegen, vreugde en blijde feestdag herschapen worde! Uw geliefde natie wordt gekastijd en tot verstomming gedoemd. Door vele worstelingen heeft men haar schier stomp gemaakt. Toon ons Uw grote hulp, o God aller werelden!

Moge de vastendag van de vierde maand zich voor Juda's huis in genoegen en vreugde, in waarheids- en vredeliefde verwisselen! Juda en Israël laten de bevrediging van hun wenshen geheel aan U over. O, sterk en ondersteun Uw liefdevolle aanhangenden.

Verzamel Uw beproefde kinderen, dat zij, gelijk eertijds weer bemind worden en de vastendag van de vierde maand voor Juda's huis herschapen worde in genoegen, vreugde, tot liefde der waarheid en des vredes. De door U verworvenen, die zich aan U vasthouden, vestigen in ellende en druk steeds hun hoop op U. O Enige, laat de hun verkondigde troost vervuld worden: "Mijn huis zal weder gebouwd worden; Ik keer naar Jeruzalem met barmhartigheid terug!" (Zach. 1)

Om Uws Naams wille zult Gij onze misdaden, die talrijk zijn, vergeven. Opdat Uw geliefden bevrijd worden, sta ons met Uw rechterhand bij en wees ons genadig. (Psalm 60) Om Uws Naams wil, Eeuwige, spaar ons leven, door Uw gerechtigheid voer onze ziel uit de nood. Onze God, doe het om Uwentwil, niet om ons, zie onze arme en uitgeputte stand. Verhoor ons, Eeuwige, naar Uw oneindige goedertierenheid, wend U tot ons naar Uw onuitputtelijke barmhartigheid. Wend U tot ons, wees ons genadig, want verlaten en arm zijn wij. Wij zijn arm en geknot. Uw hulp, o God, moet ons steunen. De Eeuwige is der bedrukten Toeverlaat, een Steun in tijd van nood. In onze benauwdheid roepen wij de Eeuwige aan, wij smeken onze God. Uit Zijn heiligdom verhoort Hij onze stem, ons geschrei dringt tot Zijn oren. De Eeuwige hoort de behoeftigen aan, de gekluisterden versmaadt Hij niet. Hij versmaadt noch verwerpt de weeklacht des armen. Hij ontrekt hem Zijn aangezicht niet, maar verhoort hem, als hij tot Hem schreit.

Onze God en God van onze vadersen!

Ik ben bekommerd vanwege mijn misdaden. Ik belijd mijn zonden en laat, mij in bittere klachten uit. Hij die mij als een Vader opvoedde, verhaalt mijn misdaden op mij. Hij, mijn Vriend, laat mij een bittere, wrange tijd beleven.

Van alle zijden groeit mijn lijden aan. Zij, die het verstonden ontferming te verwekken, de voorbidders, verstommen. Vernederd ben ik, sedert de zo fraai op een berg gebouwde Tempel verwoest is.

Op de huidige dag zijn mij vijf rampen wedervaren en nog tien daarenboven sedert deze dag van Gods oordeel. Daarom vasten wij heden. Heden zijn, door onze zware zonden de wetstafelen, het werk Gods, verbrijzeld geworden. Als ik aan deze ongeluksdag denk, jammert mijn ziel en mijn ogen storten tranen. Ik ben blootgesteld door de ondergang van de zoenoffers voor mijn volk en het dagelijks offer, dat reeds bij de berg Sinaï geofferd werd. Gij hebt ons verstooien, ons verlaten, Allerheiligste!

Alziende, woeste monsters hebben ons leven verwoest.

Een vastendag in de vierde maand ontstond, en onze zonden veroorzaakten het dat Jeruzalem bestormd werd. Hulpeloos bleven wij in de gevangenis. Gij voldeedt aan des snoodaards wens. Helaas, de weldenkenden ontstellen over dit onheil. Apostumus verbrandde de wet. Allerheiligste, ik huiver als ik eraan denk, hoe zich heden alles tot mijn ongeluk verenigde. Duister was de dag, somber en stikdonker. Een gevleugelde raaf (Nebukadnézar) kwam als het afschuwelijke afgodsbeeld in mijn Tempel. De beroemde koningsstad is verlaten, niemand bezoekt haar. Desniettemin vertrouwt zij op Uw regeerhand. Herschep de dag der droefenis in een dag van verkwikking. Moge hij den huize van Juda tot vreugde en genoegten worden! O openbaar Uw geliefden het eindperk der duizendjarige versmading! Verwissel ons lijden binnen korte tijd, in wellust en vreugde, in een vreugdevolle feestdag!

Blik op de gebondene, die aan de macht van Babel en Seïr overgeleverd, reeds sinds lange tijd jammert, gelijk een klein kind tot U schreit; ten dage, waarop de vijand zegevierde en de stad veroverd werd. Daarom ben ik terneer gebogen, sla de handen samen, ten dage, waarop vijfvoudig lijden mij wedervoer. Wegens het gouden kalf, verloor ik eens de wetstafelen, werd het dagelijks offer ingetrokken en ik in boeien geklonken. Een afgodsbeeld werd in de Tempel geplaatst en ik door het Goddelijk raadbesluit gekerkerd. De offergaven bleven weg, de vijand verbrandde Uw wetboek, ten dage waarop hij zegevierde en de stad door hem veroverd werd.

Ik beef en huiver voor de dag waarop de Almachtige mij verstiet, mijn licht uitgeblust werd, Sesach (Babel) mij als een bal wegslingerde, toen een adder uit het Noorden (Nebukadnézar) mij ijlings voortsleurde, een jager (Ezau) mij greep en het woeste monster (Syrië, zie Daniël) ten dage waarop de vijand zegevierde en de stad veroverd werd. Roem mijns harten! Gij, mijn Schutsvest! Zal Uw toorn eeuwig woeden? Ziet Gij dat matte volk niet, dat zoo zwart als een oven is geworden? Herstel mijn gebreken door de zoon van Péres (David). Zoek de roos van achter de doornen, herbouw het huis, Uw woning. Breng ons terug naar het gebied van Karmel en Basan. Zie rondom en neem wraak op Etsar en Disjon.

SELICHTH VOOR DEN VASTENDAG VAN ESTHER.

Onze God, God onzer vaders!

Gij, o God, Die wonderen verricht hebt, onder de volkeren Uw geduchte macht getoond! Gij hebt Uw volk met sterke arm uit hun lijden bevrijd, en hun verdrukkers met dodende plagen getuchtigd. Een vijand stond op, krijg te verwekken; wilde de rozenbloesems verbreken en daarvoor in zijne vorstelijke schatkamer zilver laten vlieten, om de honderd *kikkar* zilver ter vergoeding der voetstukken des heiligdoms op te wegen.

Gij verordende echter reeds voormaals Uw lammeren (Israël), hunne sikkelen zilvers het heiligdom te wijden en keerde daarom die toekomst af; daardoor werd het later ontstoken vuur bij voorraad verstikt, en de ter dood bestemden ten leven gehouden. Dewijl vroeger een gegoten beeld in het binnenste des tempels werd aanbeden, zouden de kwekelingen met de wijnstok (jong en oud) afgehakt worden. Reeds omgaf hun het ongeluk van alle kanten. Toen hieven zij hun blikken tot U op en vloden onder Uw beschutting. Toen keerde zich het lot, en viel op hun vijanden. De vervaardigde galg diende voor den Agagiet (Haman) en verdierf de heersende partij. Duisternis omhulde de tegenstanders van ons volk; vrede en trouw werden naar alle zijden heen geschreven. Machtig was de hulp van onzen Beschermgod; de rover werd beroofd en in zijn eigen net verstrikt; mijn lasteraar geraakte in het verderf. Nu bestemde men vreugdefeesten tot eeuwigen tijd; in de hemel werd dit bevestigend.

In het boek Esther schreef men het neder met alle beweegredenen der feestviering. Uw hand was opgeheven om de zondaren te verschonen. Den Jood (Mordechai) en Hadassa (Esther) riep Gij tot hun redders uit. Hun deugden staan eeuwig hun volk bij; hun eervol aandenken blijft, eeuwig bij de geredden. Ijver voor Uw geheiligde en ontzagelijke Naam!

Zie op de neergesleurde, vertrapte wijnberg! Verzamel onze verstrooiden, en een nieuw lied zal tot Uw eer gezongen worden. Behoud ons in het leven, tot de bouw Uws tempels. En zoals Gij te dier tijde wonderen hebt verricht, zo toon ons andermaal Uw wonderen door eeuwige hulp. Laat ons verlossing en troost vinden; o God, Koning, Die op de troon der barmhartigheid zetelt!

Luister, Eeuwige! naar onze woorden, let op onze ontboezemingen. Verneem, Eeuwige, ons gebed, schenk gehoor aan de stem van ons smeken. Luister naar de stem van ons schreien, onze Koning, onze God! Want U aanbidden wij. Eeuwige, verhoor des morgens onze stem, des morgens bereiden wij U onze gebeden voor en verbeiden Uw hulp. Tot u, Eeuwige, schreien wij, komen voor U des morgens met onze gebeden.. Onze stem roept de Eeuwige aan. Hij verhoort ons van Zijn heilige berg, Sela! Onze stem roept de Eeuwige aan, wij smeken de Eeuwige. Uit onze nood roepen wij Jah (de Heere) aan, Hij verhoort ons en schaft, verademing.

Onze God, God onzer vaders!

Gij, o God, Die sloor alle geslachten heen, aan Uw tot U smekend volk wonderen hebt bewezen; wie kan Uw alvermogene ontferming beschrijven? Armen richt Gij uit het slof op, de aan moord prijs gegevenen verslaan hun moordenaars, die ter galg verwezen waren, hingen hun beulen op. De Agagiet smeedde boze plannen tegen Hadassa (Esther) en haar opvoeder, bedreigde gans Jakob met verderf, en wilde het ter plundering prijsgeven. Kinderen en vrouwen, leraar en leerling zouden op dezelfde dag vermoord worden. Gelijk de garven op den dorsvloer, zouden kinderen samen gebonden en voor de ogen van hun ouders in stukken gehouwen worden. Daar buiten jammerden de moeders, hun kinderen, als kalveren ter slachting bestemd te zien. Zij rolden de heilige boeken op, gaven ze de leraar en zeiden: *"tot nu toe geloofden wij door deze een lang leven te bereiken."*

Tot twee uur in de nacht steeg hun geschrei opwaarts. Toen sprak de Schepper: "een stem als van lammeren stijgt ten hemel" De engelen antwoordden: "Niet van lammeren, maar het is de stem van kleine kinderen uit Uw volk, Uw huis Israël is het, die schreien." De Albarmhartige ontfermde Zich, verscheurde het zegel en bracht Hamans boze aanslag op diens eigen hoofd terug. Des konings slapeloosheid veranderde de zaken zodanig dat, de vader (Haman), met zijn kinderen gehangen werden. De doden herleefden, de levenden stierven, want de Eeuwige verijdelde de ontwerpen der heidenen.

Als wij de ware God aanroepen, verhoort Hij ons. Hij verschaft ons verademing in de nood, Hij is ons genadig en verhoort ons gebed. Hoor, Eeuwige! ons gebed, luister naar ons schreien, blijf bij onze tranen niet onbewogen. Hoor Eeuwige, de gerechtigheid, luister naar onze lofzang, verneem ons gebed, vloeiende van lippen zonder bedrog. Verhoor toch, onze God, het gebed Uwer dienaren en hun smeken. En bestraal Uw verwoest heiligdom om Uwentwil, o Heere! De Eeuwige verhoort de armen, versmaadt Zijn gekluisterden niet. Hij versmaadt noch verwerpt de gemoedsuiting des bedrukten, of verbergt Zijn aangezicht voor Hem. Maar wanneer hij Hem aanroept, wordt hij verhoord. Deze arme roept, de Eeuwige hoort hem en redt hem uit al zijn benauwdheden.

Onze God, God van onze vaders!

Toen een mens zich tegen ons verhief, werden wij door beving en siddering bevangen; toen bij zich tot een vleierij beminnende koning vervoegde; was onze ganse ondergang besloten. Zij besloten ons als een zandbelt tot vulling van een graf te verkopen, en zeiden: "welaan, verdelgen wij hen, opdat zij geen volk meer uitmaken, opdat Israëls naam niet meer worde genoemd."

Onze blikken richtten zich ten hemel, wij riepen, U aan, onze vijanden te verwensen, hun naam, hun aandenken uit te roeien en te verdelgen, opdat mijn vervolgers voor hun boosheid die zij op arglistige wijze smeedden, mochten lijden; als zag het de Eeuwige niet als ontsnapte het der aandacht van Jakobs God. Als Hij toch de verstrooiden (Israël) in nood en droefenis dompelt, dan is

het Zijn bedoeling niet, hen ganselijk te verdelgen. Hun zonde bestond in arglist en Hij strafte hen met gelijke maat.

Ten aanschouwe van de volkeren vervulde Hij goedgunstig Zijn belofte, hen zelfs in des vijands land niet te verwerpen, of geheel en al te doen omkomen. Een zinspeling op deze omstandigheden was het talrijke en uitgebreide volk gegeven in de woorden der Heilige Schrift (hebreeuws citaat), voorts: dat Haman spoedig eindigen zou, en eindelijk dat Haman aan de galg zou gespijkerd worden.

Hij die leugen gretig ingang schonk, (Ahasvéros) die reeds vroeger een ongelukkig belemmerings-bevel [ten opzichte van den tempelbouw] had uitgevaardigd, vermeet zich de [te Jeruzalem] verbeide priester -klederen aan te trekken, daar hij zich in de bepaalden tijd misrekend had. Ingevolge zijn bevel, bediende men zich [bij het gastmaal] van onderscheidene vaten- uit den marmere tempel (van Salomo); toen plaatste zich ook de Satan, (tegenstander) aan de dis. En toen de zich te Susan bevindende Israëlieten aan die ongelukkige maaltijd deel namen, ontsnoerde hij zijn mond, om tegen hen op te treden en hen in handen te leveren van hem (Haman) die een prijs op hen uitloofde. En de Almachtige stemde er in toe het vernietigings vonnis, over hen te vellen. Ik zeg, hen te verdelgen, hun aandenken van onder de mensen te doen ophouden. Als nu weenden de heilige vrede engelen jammerlijk en riepen: "o Albarmbartige! zie toch op Uw verbond neder en vernietig hen toch niet ganselijk!"

De eeuwige (wet) hoorde dit, zij hulde zich in treur- en weduwen-klederen en trad jammerende op.

De Tisbit (Elia) deed in stede van een gordel een rouwzak om, en gaf spoedig de drie te Machpela rustende aartsvaderen er van kennis; vervolgens spoedde hij zich tot de vierde (Mozes). Wat sluimert en rust gij? Op! roep Uw God aan, wellicht laat Hij zich verbidden!" Daarna openbaarde bij aan Bilsan (Mordechaï) dat het (vernietigings-vonnis) slechts in leem gezegeld was. Zij leerden uit Ninevé's voorbeeld, dat ook een genomen besluit was af te wenden.

Toen klopte Ben-Kis (Mordechaï) aan de deur der leerscholen, hulde zich in rouw en wentelde zich in as. Drie dagen liet men de kinderen in honger en dorst doorbrengen, om door Jakobs gebed het geweld der snoodaards te doen vernietigen, en met uitgestrekte handen riep hij: "o red mij van smaad, laat hem (den vijand) niet komen en moeders en kinderen altogader verslaan." Ter weerszijde stonden kinderen, leraars en vromen, zij riepen tezamen en hun smeken steeg op tot God.

Eer dat gebed opwaarts steeg vroeg de Eeuwige Zijn omgeving: "Welke stem als die van lammeren komt tot Mijn oren?" Het is, antwoordde Mozes, van de kleinen van den geheiligde stam, o God! Red de ter dood gedoemden van hun boze vijanden!" Toen werd des Almachtigen barmhartigheid opgewekt, zodat Hij zelfs het gebeurde betreurde, en de Koning Israëls las nogmaals het oordeel en verscheurde het.

Door de Jood (Mordechaï) werden Haman en zijn zonen opgeknoopt, beneden de zonen, de vader boven. Drie el nam ieder in, en een vierde el was er tussenruimte. De nu tot vizier verheven (Mordechaï) die wraakoefening aanschouwende, stamelde een innig dankgebed. Zo herstelde God mij weder in mijn vorige stand, en mijn vijand werd gehangen. Esther beschreef nu het wonder, om het even als het danklied Hallel te lezen; in de hemel werd het voornemen dat men had opgevat, om jaarlijks een herinneringsfeest te vieren, goedgekeurd.

Moge God ook thans wonderen verrichten, zoo als die, welke Hij mij tot dus ver bewezen heeft, moge ook thans gelijk voormaals, voor de Joden heil en redding ontstaan!

In slechts geringen getale bidden wij U, o onttrek aan het smeken der verlatenen niet, let op hun gebed in Uwe hemelse woning, gelijk Gij in de tijden van Mor en Hadas Uw kinderen hebt bijgestaan. Gij, die boven Israëls lofzangen troont, luister naar hun schreien; verneem hun gezang, bereid genezing voor de wonde, bewijs Uw eigendom (Israël) weldaden en bevolk zijn verlaten woningen weder.

De vijand en verdrukker bliksemde met zijn ogen, sperde zijn muil op, om den ootmoedige (Mordechaï) te verslinden, stond van zijn vermogen af, om diens (Mordechaï's) volk te verdelgen, de uitverkoren stam te vernietigen, schreef hij zijn verordeningen. Gij echter, die op vijanden wraak neemt, aan verdrukking straf oefent, mat hen met gelijke mate toe, gelijk zij het Uw geliefden dachten te doen. Zo werd deze strijdzuchtige met zijn kinderen tezamen opgeknoopt, gelijk de vis in het net tezamen wordt geschaard; juist diezelfde dag waarop de vijanden slachting onder het door God bewaarde volk hoopten aan te richten, werd het bevel omgekeerd, en hunne lijken vielen vernietigd, verdord, vertrappt en rond gesleurd.

Hoog geroemd zijt Gij, hoog geloofd Uw naam, Gij, Wiens Majesteit de hemel bedekt; terwijl Gij ternedergedrukt. aan roof prijs gegevenen verheft, dekt Uw roem de ganse oppervlakte der aarde. Sla onze gevoelens gade en zie onze nood, breng ons terug naar het oord Uwer rust. Uw macht toch is onbeperkt. Heere! in de nood roepen wij U aan, o voer ons uit klem in vrijheid. Oefen grote inschikkelijkheid jegens ons; verhoor ons gebed, ruim het onwaardige weg, beteugel onze verdrukking, en vervul hen met schrik! Onttrek ons Uw erbarming niet, zoals Gij ten tijde van Mordechaï en Esther Uw kinderen hebt bijgestaan.

O laat Uw gelaat vol welwillendheid het volk bestralen, dat Uw wetten betracht. Breng Uw uitverkoren geliefden weder tot U, o Heere! Doe het om Uwer gerechtigheds wil. Ja, laat mij veelvuldig Uw welwillendheid zien, zend mij troostrijke aankondigingen, als ik voor U, mijn Heer sta, en verhef de hoorn mijns heils als die van een Reëm. (Buffel) Verhef tot vreugde mijn aanzien, als, Gij de bressen in Jeruzalems muren weder aanbouwt, ach, neem mijn gebed in

een genadig tijdstip als offervlammen aan, o Eeuwige! Antwoord mij: "Ik heb in genade verhoord." O Laat ons de dag des heils aanschouwen, zie, wij allen toch zijn Uw volk, ach, Eeuwige, schenk ons vrede! Verschaf ons op vreedzame wijze onze benodigdheden, reinig ons van onze zonden, laat af van Uw toorn en verlaat niet het werk Uwer handen. Berecht de tot verderf leidende dwalingen, laat de snoodheid in de afgrond, verzinken, voer de begenadigden trouwe redding nabij, ten bestemden tijd de hulp en de redding.

Einde